

בעניין:

1. אבו ואדי, ת"ז _____
תושב השטחים הכבושים

2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע"ר
ע"י ב"כ עוה"ד בילאל סביחאת (מ"ר 49838) ו/או חוה מטרס-
עירון (מ"ר 35174) ו/או סיגי בן-ארי (מ"ר 37566) ו/או ענת גונן
(מ"ר 28359) ו/או דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או נועה דיאמונד
(מ"ר 54665) ו/או בנימין אחסתרובה (מ"ר 58088) ו/או עביר
גיבראן-דכוור (מ"ר 44346) ו/או נאסר עודה (מ"ר 68398)
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

1. **שירות בתי הסוהר**
 2. **המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית**
 3. **שר הפנים**
 4. **משטרת ישראל**
- ע"י פרקליטות המדינה, משרד המשפטים
רח' צלאח א-דין 29, ירושלים
טל: 02-6466590; פקס: 02-6467011

המשיבים

עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיב והמורה לו לבוא וליתן טעם, מדוע לא יימנע מגירושו של העותר 1 (להלן: **העותר**), אשר צפוי להשתחרר ממאסרו ביום חמישי הקרוב, 29.1.2015, לרצועת עזה, וחרף זאת ישחררו לגדה המערבית, ביתו מזה חמש-עשרה שנה.

בשל דחיפות העניין מוגשת עתירה זו כבר עתה, אם כי העותרים עודם פועלים לאיסוף מסמכים ופרטים נוספים. אי לכך, יבקשו העותרים להשלים בתוך שבוע ימים את טיעוניהם וכן להוסיף פרטים ומסמכים ככל הנדרש.

בקשה דחופה למתן צו ביניים

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת ליתן צו ביניים, שיורה למשיבים להימנע מהרחקתו של העותר 1 (להלן: **העותר**), אשר אמור להשתחרר ממאסרו **ביום 29.1.2015**, לרצועת עזה.

העותר, פלסטיני הרשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני, מתגורר בקלקיליה שבגדה המערבית מאז שנת 2000, אז עבר ב"מעבר הבטוח" לגדה המערבית יחד עם משפחתו, והוא ילד בן עשר שנים בלבד. יצוין, כי המשפחה עברה לגדה המערבית על פי דין, בידיעתם ובהסכמתם המלאה של המשיבים.

כאמור, העותר מתגורר מזה כ-15 שנים בגדה המערבית, אליה עבר במסגרת "המעבר הבטוח". בגדה מצוי מרכז חיו, שם ביתו ושם משפחתו – הוריו ואחיו. העותר, רווק צעיר, סמוך על שולחנם של הוריו ועובר למאסרו התגורר יחד עמם בבית שבבעלותם.

יודגש כי קלקיליה היא ביתו היחיד של העותר, ומזה חמש-עשרה שנה לא דרכה כף רגלו ברצועת עזה. בשל מדיניות המשיבים, המגבילה מאוד את המעבר בין רצועת עזה לגדה המערבית, סביר כי אם יורחק העותר לרצועה - לא יוכל לצאת אותה לעולם, ולא יוכל לחזור לביתו ולהוריו, המחכים בכליון עיניים לשובו.

מאזן הנוחות במקרה זה נוטה בפירוש לטובת הוצאתו של צו ביניים, שכן גירושו של העותר יגרום לו נזק בל יתוקן. לעומת זאת, שום אינטרס של המשיבים לא ייפגע משהותו של העותר בגדה המערבית בזמן שעניינו נדון בבית-המשפט.

בקשה לקביעת דיון דחוף

בית המשפט הנכבד מתבקש לקבוע דיון דחוף בעתירה.

העותר אמור להשתחרר ממאסרו ביום חמישי ה-29.1.2015. הוריו ואחיו ממתנינים לו בביתם בקלקיליה. חרף דחיפות העניין, השתהו המשיבים מלהשיב לפניות העותרים אליהם, פניות שביקשו לוודא כי העותר אכן ישוחרר לביתו בגדה המערבית.

התשתית העובדתית

הצדדים

1. העותר הוא פלסטיני, יליד שנת 1990, המתגורר בקלקיליה שבגדה המערבית. כיום העותר מרצה מאסר בכלא אלה, בגין שהייה בלתי חוקית בישראל.
העותר יסיים לרצות את מאסרו ביום 29.1.2015.
2. העותרת 2 (להלן: **המוקד להגנת הפרט או המוקד**) היא עמותה הפועלת לקידום זכויות האדם בשטחים הכבושים.
3. המשיב 1 מחזיק בעותר והוא האחראי על שחרור אסירים ועל ליוויים למקום שחרורם. המשיב 1 מחויב להגן על זכויות האסירים שבחזקתו, ולפי נהליו והדין הבינלאומי, עליו לשחרר אסירים במקום הקרוב למקום מגוריהם.
4. המשיב 2 הוא המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, מטעם מדינת ישראל, המחזיקה בגדה המערבית תחת כיבוש צבאי מזה למעלה מארבעים ושבע שנים.
5. המשיב 3 הוא בעל הסמכות להורות על גירוש מישראל של מי שחסר מעמד בה, ובכלל זאת אסירים ועצורים שאינם אזרחי ישראל או תושביה.
6. המשיבה 4 אחראית על ביצוע גירוש מישראל של מי שחסר מעמד בה.

רקע עובדתי

7. העותר נולד ברצועת עזה בשנת 1990. בשנת 2000 עברו הוריו של העותר יחד עם ששת ילדיהם מרצועת עזה לגדה המערבית, באמצעות "המעבר הבטוח" שהיה קיים אותה עת בין רצועת עזה לגדה המערבית. יצוין כי לשם מעבר זה לא נדרשו הורי העותר בהוצאת כל היתר מיוחד.

8. העותר ומשפחתו קבעו את חייהם בעיר קלקיליה, ואף רכשו שם בית מגורים. להוריו של העותר נולדו בגדה בן ובת נוספים.

העתק אישור מעיריית קלקיליה על מגוריו של אבי העותר בבית שבבעלותו בעיר קלקיליה מצורף ומסומן ע/1.

9. בשנת 2002 הודיעו בני המשפחה על שינוי מענם לקלקיליה, בלשכת משרד הפנים הפלסטיני בקלקיליה. בשנת 2011 עודכן מענם של הורי העותר ושל שלושה מאחיו - אך מסיבה לא ידועה, לא עודכן מענו של העותר בתעודת הזהות, והוא עודנו רשום בטעות כתושב רצועת עזה.

העתק תעודת הזהות של אבי העותר מצורף ומסומן ע/2.

העתק תעודת הזהות של אם העותר מצורף ומסומן ע/3.

10. יצוין כי סוגיית עדכון כתובתם של תושבי הגדה הרשומים בטעות כתושבי עזה עלתה במסגרת בג"ץ 4019/10 **המוקד להגנת הפרט נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית**, שהוגשה בשם העותרת 2 וחמישה עשר ארגונים נוספים. באותה עתירה כבר התריע המוקד על כך שההימנעות משינוי כתובתם של תושבים כאמור, תביא לקשיים ומכשולים רבים בחייהם, כפי שאכן מתרחש כעת בעניינו של העותר שלפנינו. העתירה נמחקה לנוכח התחייבות המשיבים להימנע מהרחקת תושבים שעברו לגדה עד ליום 12.9.2005 (על ההשלכות של התחייבות זו לעניינו יפורט בהמשך).

11. בשנת 2008 נעצר אחיו הגדול של העותר, ___ אבו ואדי, בעודו שוהה בישראל שלא כדין. האח הועמד לדין ונשפט למאסר של שנתיים. כאשר שוחרר מהכלא, בשנת 2010, הורחק האח בניגוד לרצונו וללא הודעה מוקדמת לרצועת עזה, במקום לביתו שבגדה המערבית. מאז מתגורר האח ברצועת עזה, הרחק מביתו וממשפחתו, ואינו יכול לשוב לביתו בקלקיליה.

12. בחודש דצמבר שנת 2014, מתוך מצוקה כלכלית, נכנס העותר לישראל על מנת לחפש עבודה, ונתפס כשהוא שוהה בישראל שלא כדין. מיד עם מעצרו נשאל העותר על מענו הרשום בתעודת הזהות שלו, והעותר הסביר כי הוא מתגורר בגדה המערבית מאז היה ילד קטן, ובשל טעות שאינה בשליטתו לא עודכן מענו הרשום. העותר הועמד לדין והורשע, ונגזרו עליו חודשיים מאסר.

13. העותר אמור להשתחרר ממאסרו ביום 29.1.2015, בעוד כיומיים.

14. יצוין כי אין זו הפעם הראשונה, בה עניין הבטחת שחרורו ממאסר של העותר לביתו בגדה המערבית מגיע לפתח בית משפט נכבד זה. בחודש יולי שנת 2013 הוגשה עתירה בעניין הבטחת שחרורו של העותר ממאסר לביתו, בג"ץ 4976/13 ___ **אבו ואדי נ' שירותי בתי הסוהר**. שעה קלה לאחר הגשת העתירה התקבלה תשובה מטעם המשיב 2, בה הודיע כי הוחלט לשחרר את העותר לביתו בגדה המערבית.

העתק התשובה מיום 10.7.2013 מצורף ומסומן ע/4.

העתק התשובה מטעם המשיב 1 מצורף ומסומן ע/5.

מיצוי הליכים

15. לקראת תום תקופת מאסרו האחרונה, חשש העותר כי בדומה למה שהתרחש בעניינו של אחיו מאהר, עם שחרורו עלולים המשיבים להרחיקו לרצועת עזה, בשל מענו הרשום.
16. לפיכך, ביום 22.1.2015 פנה המוקד להגנת הפרט בכתב למנהל כלא אלה, מטעם המשיב 1, וביקש לוודא כי העותר ישוחרר לביתו שבגדה.
- העתק פניית המוקד להגנת הפרט למשיב 1 מיום 22.1.2015 מצורף ומסומן ע/6.
17. עוד באותו יום התקיימה שיחה טלפונית בין הח"מ לבין קצינת האסירים בביס"ר אלה, בה מסרה האחרונה כי העותר ישוחרר ביום 29.1.2015, ושברוך כלל משחררים את האסירים לפי הכתובת הרשומה בהעתק מרשם האוכלוסין הפלסטיני הנמצא בידי ישראל.
- הח"מ הודיע לקצינת האסירים, כי כתובת העותר הרשומה בהעתק מרשם האוכלוסין הפלסטיני הנמצא בידי ישראל אינה עדכנית וכי העותר מתגורר משנת 2000 בגדה המערבית, אליה עבר יחד עם הוריו ב"מעבר הבטוח", בהיותו ילד בן 10 בלבד.
- כמו כן, הודיע הח"מ לקצינת האסירים כי **העותר שוחרר בשנת 2013 ממאסר קודם לגדה המערבית ולא לרצועת עזה**, ואף שיגר אליה את העתקי ההחלטות בעניין השחרור ממאסרו הקודם של העותר. קצינת האסירים הודיעה כי תבדוק את עניין שחרור העותר בשנית ותחזיר תשובה בהקדם.
- העתק פניית המוקד השנייה מיום 22.1.2015 מצורף ומסומן ע/7.
18. עד לרגע כתיבת שורות אלה, לא התקבלה תשובה מקצינת האסירים בביס"ר אלה, וניסיונותיו של הח"מ לייצור עימה קשר עלו בתוהו.
19. בשל מועד שחרורו הקרב והולך של העותר, ומתוך רצון למנוע את הסיכון כי יורחק לרצועת עזה, פנה המוקד ביום 25.1.2015 גם ללשכת היועץ המשפטי לגדה המערבית מטעם המשיב 2, וביקש לוודא גם באמצעותו כי העותר ישוחרר לביתו שבגדה המערבית. במכתבו ציין המוקד, כי רק לפני כשנה וחצי, בחודש יולי 2013, החליטו המשיבים לשחרר את העותר ממאסר לביתו בגדה המערבית, חרף מענו הרשום בהעתק מרשם האוכלוסין הפלסטיני, הנמצא בידי ישראל.
- העתק מכתב המוקד למשיב 2 מיום 25.1.2015 מצורף ומסומן ע/8.
20. בימים האחרונים פנה הח"מ בשיחות חוזרות ונשנות ללשכת יועמ"ש גדמ"ע, על מנת לקבל תשובה לפנייתו, והתשובה היחידה שנמסרה היתה שהפנייה טרם הועברה לטיפול.
21. נכון למועד הגשת עתירה זו, טרם התקבלה תשובה מאת המשיבים. מאחר שהעותר אמור להשתחרר ביום 29.1.2015, ומכיוון שהעותר חושש שמא יעלו המשיבים בדעתם לגרשו למקום שאינו מקום מגוריו; הרחק ממשפחתו המחכה לו בכיליון עיניים; ואשר ממנו אינו יכול לצאת עוד בשל מדיניות המשיבים, דבר אשר ימיט אסון על העותר ועל משפחתו - לא נותר לעותרים אלא לפנות לבית המשפט הנכבד.

הטיעון המשפטי

22. כידוע, ביום כ"ט בנובמבר 2012 החליטה העצרת הכללית של האו"ם להעניק לפלסטין מעמד של מדינה משקיפה שאינה חברה באו"ם (החלטה מס' A/RES/67/19).

ברור כי גם לאחר החלטת העצרת הכללית, ממשיך המפקד הצבאי לשאת בכל החובות החלות עליו על פי המשפט הבינלאומי, ככוח כובש המחזיק בשטח.

א. החובה להשיב במהירות

23. המשיב מחויב להשיב לפנייה במהירות המתחייבת, מכוח הדין. כלל ידוע הוא כי "החובה לפעול במהירות הראויה היא מן המושכלות הראשונים של מינהל תקין" (י' זמיר, **הסמכות המינהלית** (כרך ב, נבו, תשנ"ו), 717).

וראו בעניין זה:

בג"ץ 6300/93 **המכון להכשרת טוענות נ' השר לענייני דתות**, פ"ד מח(4) 441, 451 (1994);
 בג"ץ 7198/93 **מיטראל בע"מ נ' שר התעשייה והמסחר**, פ"ד מח(2) 844, 853 (1994);
 בג"ץ 5931/04 **מזורסקי נ' מדינת ישראל – משרד החינוך**, פ"ד נט(3) 769, 782 (2004);
 בג"ץ 4212/06 **Avocats Sans Frontieres נ' אלוף פיקוד הדרום**, תק-על 2006 (2) 4751 (2006).

24. וכבר נפסק כי כאשר מדובר בזכויות אדם מקבל מושג "הזמן הסביר" משמעות מיוחדת (בג"ץ 1999/07 **גלאון נ' ועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת אירועי המערכה בלבנון 2006**, תק-על 2007 (2) 551, 569 (2007)); וכי בעניינים הנוגעים לזכויות אדם -

יש מקום לצפות להסדרה מהירה יותר של העניין [...] התמשכות פגיעה בזכויות אדם מחמירה לא פעם את היקף הפגיעה ותוצאתה עלולה להיות שחיקה של הזכות כמו גם פגיעה קשה ומתמשכת בפרט.

(בג"ץ 8060/03 **קעדאן נ' מינהל מקרקעי ישראל**, תק-על 2006 (2) 775, 780 (2006)).

וראו גם: בג"ץ 10428/05 **עליוה נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית**, תק-על 2006 (3) 1743, 1744 (2006); בג"ץ 4634/04 **רופאים לזכויות אדם נ' השר לביטחון פנים**, תק-על 2007 (1) 1999, 2009 (2007).

25. במקרה דנן, מדובר בעניין המצריך מענה מיידי – העותר ביקש לוודא כי המשיבים מתכוונים לשחררו עם תום ריצוי מאסרו לביתו ולמשפחתו, וכי אין בכוונתם לגרשו לרצועת עזה. ואולם, המשיבים התעלמו מפניות העותרים אליו עד שקרב מועד שחרורו של העותר.

ב. חובת המשיבים לשחרר אדם סמוך למקום מגוריו

26. עם תום מאסרו של העותר, על המשיב 1, אשר מחזיק ברשותו את העותר במאסר ואחראי על שחרורו ועל ליווי למקום בו ישוחרר, לשחררו בסמוך למקום מגוריו בגדה המערבית.

27. יצוין, כי במסגרת בג"ץ 3278/02 **המוקד להגנת הפרט נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית**, אשר הוגש בנוגע לתנאי החזקתם ואופן שחרורם של עצורים, הגיש המשיב 2 הודעה לבית

המשפט ביום 24.4.02, אשר בסעיף 27 לה נאמר כי: "לפי הנחיות הפיקוד, עצורים משוחררים במידת האפשר סמוך לאזור מגוריהם".

העתק תגובת המדינה מיום 24.4.02 במסגרת בג"ץ 3278/02 מצורף ומסומן ע/9.

28. אף על פי נהלי המשיב 1, יש לשחרר אסיר במחסום הסמוך למקום מגוריו (ר' נוהל שב"ס 7.09 "שחרור אסירים תושבי הרשות הפלסטינית למחסומים").

29. אין חולק על כך, כי העותר מתגורר בקלקיליה מזה שנים רבות. העותר עבר לגדה כדן, במסגרת "המעבר הבטוח", יחד עם בני משפחתו, בהיותו ילד בן עשר.

30. משכך, יהא זה אבסורד לטעון כי ביתו של העותר הוא ברצועת עזה, רק משום שנולד שם, ולמרות שהודיע על שינוי מענו למשיב 2 כבר בשנת 2002, ולגרשו מביתו וממשפחתו, תוך הסתמכות על נימוקים טכניים או בירוקראטיים שאין בהם ממש.

ג. מן הכלל אל הפרט: חובת המשיבים לשחרר את העותר לביתו בקלקיליה

31. כפי שתואר לעיל, העותר מתגורר בקלקיליה שבגדה המערבית מזה 15 שנים. עם זאת, כתובתו של העותר רשומה בהעתק מרשם האוכלוסין אשר בידי המשיבים ביישוב המצוי ברצועת עזה.

32. כפי שנפסק בעבר לא אחת, הנתונים המצויים במרשם האוכלוסין הם ראיה לכאורה לאמיתות תוכנם, ור' למשל: בג"ץ 143/62 פונק שלזינגר נ' שר הפנים, פ"ד יז(1) 225 (1963); בג"ץ 58/68 שליט נ' שר הפנים, פ"ד כג(2) 477 (1970); בג"ץ 264/87 התאחדות הספרדים שומרי תורה – תנועת ש"ס נ' מנהל מינהל האוכלוסין במשרד הפנים, פ"ד מג(2) 723 (1989); בג"ץ 2888/92 גולדשטיין נ' שר הפנים, פ"ד נ(5) 89, 93-94 (1994); בג"ץ 1779/99 פלונית נ' שר הפנים פ"ד נד(2) 368, 375-376 (2000); בג"ץ 5070/95 נעמת – תנועת נשים עובדות ומתנדבות נ' שר הפנים, פ"ד נו(2) 721 (2002); בג"ץ 2901/97 נעמת נ' שר הפנים תק-על 2002 (1) 634, 640 (2002); בג"ץ 3045/05 בן-ארי נ' מנהל מינהל האוכלוסין, תק-על 2006 (4) 1725, 1731 (2006).

33. אגב, הדברים נאמרו במפורש גם בצו הצבאי החולש על תחום מרשם האוכלוסין, הצו בדבר תעודות זהות ומרשם אוכלוסין (יהודה ושומרון) (מס' 297), התשכ"ט-1969. סעיף 11ב לצו קובע, כי "הרישום במרשם, כל העתק או תמצית ממנו וכן כל תעודה שניתנה לפי צו זה יהיו ראיה לכאורה לנכונות פרטי הרישום במפורטים בפסקאות... (13)...". פסקה (13) לסעיף 11 לצו, היא כתובתו של אדם.

34. משהובהר למשיבים כי העותר מתגורר בגדה המערבית, חרף המידע הרשום אצלם, ומשעלה בידו להוכיח זאת, עליהם לשחררו למקום מגוריו בפועל – ולא למקום המופיע ברישומיהם כראיה לכאורה בלבד.

35. גם בית המשפט הכיר בכך שמרשם האוכלוסין הפלסטיני הוא ראיה לכאורה בלבד לנכונותו, ועל כן קבע כי בנסיבות כאלה בדיוק - של שחרורו ממאסר של תושב השטחים אשר חולק על נכונות המרשם בעניין כתובתו ומבקש להשתחרר לביתו שבגדה ולא לרצועת עזה - כי:

מן הראוי שהמשיבים ישקלו קביעת נוהל אשר יאפשר למורחק, בנסיבות מתאימות וגם ללא הוצאת צו לתיחום מגורים, הליך של שימוע להעלאת טענותיו שעה שהוא חולק על הרישום במרשם האוכלוסין הפלסטיני.

(בג"ץ 3519/05 ורד נ' **מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית** (לא פורסם; 26.7.06)).

36. יצוין, כי **בענייננו, לא נערך לעותר כל הליך של שימוע** לפני קבלת החלטה על הרחקתו לרצועת עזה עם תום מאסרו. המשיב 1 קיבל החלטה חד-צדדית בעניין זה, עליה הודיע לעותר רק סמוך מאוד למועד שחרורו מהכלא, וללא שהוא נותן בידו הזדמנות להשיג על החלטה זו ולשטוח את טיעוניו לגביה.

ד. האיסור על גירוש העותר לרצועת עזה והפגיעה בזכויותיו

37. לעותר, תושב מוגן בשטח כבוש, הרשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני, עומדת זכות לחיות בביתו בקלקיליה. העברתו של העותר בכפייה לרצועת עזה פוגעת בזכויות המוקנות לו על פי הדין הישראלי והבינלאומי כאחד: זכותו לחופש תנועה בארצו; חירותו האישית וכבודו; זכותו לחיי משפחה; ועוד, ובהתאם למשפט הבינלאומי, זכותו של אדם שלא להיות מורחק מביתו ומאזור מגוריו הינה זכות יסוד מרכזית ומהותית, וקיים איסור מפורש על הרחקת אדם מביתו.

נקודת המוצא העקרונית הינה, כי הוצאתו של אדם ממקום מגוריו והעברתו הכפויה למקום אחר פוגעת קשות בכבודו, בחירותו ובקניינו. ביתו של אדם אינו רק קורת גג לראשו אלא גם אמצעי למיקומו הפיזי והחברתי של אדם, של חייו הפרטיים ויחסיו החברתיים (ראו M. Stavropoulou, "The Right Not To Be Displaced", 9 *Am. U.J. Int'l L. & Pol'y* 687, 717 (1994)). מספר זכויות אדם בסיסיות נפגעות בשל עקירתו הלא רצונית של אדם מביתו והעברתו למקום אחר, גם אם העברה זו אינה כרוכה בחצייתו של גבול מדיני (ראו F.M. Deng, *Internally Displaced Persons: Compilation and Analysis of Legal Norms* 14 (1998)). זכויות אדם אלה מקורן בחלקן במשפט הפנימי של המדינות השונות, ובחלקן מעוגנות הן בנורמות של המשפט הבינלאומי.

(בג"ץ 7015/02 **עג'ורי נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית**, פ"ד נו(6) 352, פסקה 14 (2002)).

38. ועוד, במסגרת עתירה עקרונית שהוגשה בנושא מעמדם של תושבי הגדה המערבית אשר כתובתם הרשומה היא עזה (בג"ץ 4019/10 הנזכר לעיל), התחייב המשיב 2 כי:

לא יורחקו תושבי רצועת עזה שנכנסו לאיו"ש לפני סיום הממשל הצבאי ברצועת עזה ("ההתנתקות מרצועת עזה") ב-12.9.2005, למעט אם קיימת הצדקה ביטחונית פרטנית להרחקתם.

כתב תשובה מטעם המשיבים במסגרת בג"ץ 4019/10 מיום 23.10.2012 מצורף ומסומן **ע/10**.

39. בית המשפט חזר על התחייבות זאת של המשיבים, ובכפוף להתחייבות זאת נמחקה העתירה.

העתק פסק הדין בבג"ץ 4019/10 מיום 21.4.2013 מצורף ומסומן ע/11.

40. מכאן שגם על פי התחייבות המשיב, אין להרחיק את העותר, אשר עבר לגדה המערבית כבר בשנת 2000, לרצועת עזה.

41. לעניין החריג שנקבע בהתחייבות המשיבים - קיומה של "הצדקה ביטחונית פרטנית להרחקתם" - יצוין כבר עתה כי העבירה אותה עבר העותר, של כניסה לישראל שלא כדין למטרת עבודה ובלא שנלוותה לעבירה זו כל עבירה פלילית נוספת, שעליה נשפט לחדשיים מאסר בלבד, אינה יכולה לעלות כדי "הצדקה ביטחונית" להרחקתו. בנוסף, העותר כבר ריצה את עונשו על עבירה זו, והרחקתו מביתו בשל אותה עבירה תהווה עונש כפול, בלתי מידתי ובלתי צודק.

סיכומם של דברים

42. העותר, תושב מוגן בשטח כבוש, מבקש לוודא כי עם שחרורו ממאסרו בישראל ישוב לביתו שבארצו. העותר מתגורר בקלקיליה זה למעלה מחמש עשרה שנים, שם ביתו ושם משפחתו, וזאת לאחר שעבר כדין מחלק אחד של ארצו לאחר.

43. חרף דחיפות הפניות אליהם והשאלה הפשוטה שבמרכז הפנייה: לאן מתכוונים לשחרר את העותר, אין המשיבים טורחים לענות לפניות אליהם, ובכך מאלצים את העותרים לפנות לבית משפט זה.

44. אמנם, אין כל הצדקה או בסיס חוקי לשחרר את העותר לרצועת עזה, והמשיבים אף לא הודיעו כי כך בכוונתם לעשות, אולם החשש נותר וסירובם של המשיבים להשיב לפניות המופנות אליהם אך מחזקו.

45. מובן, כי ככל שהמשיבים ישיבו כי אכן בכוונתם לגרש את העותר לרצועת עזה, יבקשו העותרים להשלים את טיעוניהם כנגד החלטת הגירוש.

46. לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת תשובת המשיבים, להפכו לצו מוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט להשית על המשיבים את הוצאות העותרים ושכ"ט עו"ד.

27 בינואר, 2015